ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΝΕΜΕΑΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ:97/2019

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΝΕΜΕΑΣ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Νεμέας, Εβελίνη Μιστιλίογλου και τη γραμματέα Χαρίκλεια Καραναστάση.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του την 14η.06.2019, για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:

κατοίκου Κορινθίας, με Α.Φ.Μ. , ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά της πληρεξουσίας δικηγόρου του, Έλενας Κονομόδη.

Των μετεχόντων στη δίκη πιστωτών, οι οποίοι κατέστη διάδικοι μετά τη νόμιμη κλήτευσή τους (άρθρα 5 Ν. 3869/2010 και 748 ΚΠολΔ) και παρίστανται ως εξής:

1) Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδ. Αιόλου αρ. 86), με Α.Φ.Μ. 094014201 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παρέστη στο Δικαστήριο.

2) Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδ. Αμερικής αρ. 4), με Α.Φ.Μ. 094014298 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παρέστη στο Δικαστήριο.

3) Ελληνικού Δημοσίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από το Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων που εδρεύει στην Αθήνα (οδ. Καραγιώργη Σερβίας αρ. 10), που παραστάθηκε στο Δικαστήριο με έγγραφη δήλωση της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Κορίνθου, , η οποία στάλθηκε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου μαζί με το φάκελο των απόψεων της Υπηρεσίας, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 20 παρ. 6 του ν. 3086/2002, όπως ισχύει.

Ο αιτών με την από αίτησή του που απευθύνεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτήν. Για την συζήτηση της παραπάνω αίτησης ορίσθηκε δικάσιμος με την υπ' αριθμ.

105/21.12.2018 πράξη η δικάσιμος που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία η υπόθεση, αφού εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, συζητήθηκε.

Το Δικαστήριο μετά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο και κατά τη σειρά εγγραφής της σ' αυτό

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Όπως προκύπτει από τις υπ' αριθ. και εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας με έδρα στο Πρωτοδικείο Αθηνών, που προσκομίζει ο αιτών, αντίγραφο της υπό κρίση αιτήσεως, στην οποία εμπεριέχονται και η κατάσταση η προβλεπόμενη στο άρθρο 5 παρ. 1 περ. β του ν.3869/2010 και προτεινόμενο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στους καθ' ών. Πλήν όμως η ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» και η ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» δεν εμφανίσθηκαν κατά την ανωτέρω δικάσιμο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε με την σειρά της από το πινάκιο, πρέπει δε να δικαστούν ερήμην. Ωστόσο η συζήτηση της υπόθεσης θα προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρ. 754 ΚπολΔ).

Με την κρινόμενη αίτηση, ο αιτών επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τους μετέχοντες πιστωτές, ζητά τη ρύθμιση των χρεών του, με την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας του, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που υποβάλλει και αφού ληφθούν υπόψη η εισοδηματική, οικογενειακή και περιουσιακή του κατάσταση που εκθέτει αναλυτικά, με σκοπό την απαλλαγή του απ' αυτά.

Ανάμεσα στα δικαιώματα συγκαταλέγεται πλέον και η προστασία της κύριας κατοικίας, η οποία στην ελληνική έννομη τάξη προστατευόταν από το ν.3869/2010, αφού, με βάση το ισχύον κατά την άσκηση της αίτησης δίκαιο, υπήρχε νόμιμη προσδοκία, ότι μπορούσε να ικανοποιηθεί η προστασία της κύριας κατοικίας με τον συνδυασμό της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ.2 που στηριζόταν σε εισοδηματικά

κριτήρια επί τριετία και της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ.2 προ της ισχύος του ν. 4336/2015 κατά την οποία μετά την χορήγηση περιόδου χάριτος ακολουθούσε η καταβολή οποιοσδήποτε ποσού για την διάσωση της κύριας κατοικίας του αιτούντος. Αλλά και μετά τους ν. 4336/2015 και 4346/2015, η εκ παραδρομής παράλειψη της πρόβλεψης δυνατότητας για χορήγηση περιόδου χάριτος στην νέα διάταξη του άρθρου 9 παρ.2, επέτρεπε την αναλογική εφαρμογή του άρθρου 9 παρ.2 όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με το ν. 4336/2015 το οποίο προέβλεπε την χορήγηση περιόδου χάριτος. Πλην όμως, κατά το άρθρο 9 παρ. 2β. του ν. 3869/2010 όπως αυτό τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν. 4549/2018, «Κατά το χρονικό διάστημα των καταβολών της παραγράφου 2 του άρθρου 8 το δικαστήριο κατανέμει το ποσό που μπορεί να καταβάλει ο οφειλέτης μεταξύ της ρύθμισης οφειλών του άρθρου 8 και του σχεδίου διευθέτησης οφειλών του παρόντος άρθρου, διασφαλίζοντας ότι οι πιστωτές δεν θα βρεθούν χωρίς τη συναίνεσή τους σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν, στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης». Συνεπώς, καταργείται πλέον η δυνατότητα χορήγησης περιόδου χάριτος μεταξύ του χρόνου ισχύος των δύο διατάξεων του αρθρ. 8 και 9 και εφαρμόζεται στις εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αιτήσεις, οι οποίες καταλαμβάνονται από το πεδίο εφαρμογής του Ν. 4346/2015 (βλ. παρ. 2α και 2β του αρθρ. 9, όπως προστέθηκε με την παρ. 3 του άρθρ. 62 Ν. 4549/2018, ΦΕΚ Α`105/14.6.2018, και, σύμφωνα με την παρ. 8 του άρθρου 68 του αυτού νόμου, εφαρμόζεται και στις δίκες, που είναι εκκρεμείς κατά την έναρξη ισχύος του). Αυτή η σαφής αναδρομική κατάργηση της περιόδου χάριτος δυνάμει των προαναφερομένων διατάξεων, έχει ως αποτέλεσμα ότι θα συμπέσουν χρονικά οι δύο ρυθμίσεις για μηνιαίες καταβολές, αυτές δηλαδή των αρθ. 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2, επομένως ο οφειλέτης θα κληθεί να καταβάλλει κατά την πρώτη 3ετία, που θα λειτουργήσουν παράλληλα, ποσά σημαντικά μεγαλύτερα αυτών που δύναται με βάση τα εισοδήματα και τις ανάγκες του, που αποτελούν και τα κριτήρια για τον ορισμό του ποσού των καταβολών της ρύθμισης της 8 παρ. 2, γεγονός που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην έκπτωση του, αντί της επιδιωκόμενης απαλλαγής του. Εφόσον η εκπλήρωση της ρύθμισης του αρθ. 8 παρ. 2 εξαρτάται κατά το νόμο από τα εισοδηματικά κριτήρια που θεσπίζει η διάταξη αυτή, η δε πραγμάτωσή της είναι αδύνατη εάν λειτουργήσει παράλληλα με τη ρύθμιση του αρθ. 9 παρ. 2, όπως τροποποιήθηκε με τις ανωτέρω

διατάξεις, αφού ανατρέπεται πλήρως η βάση της για τον ορισμό των δόσεων, δηλαδή η τρέχουσα ικανότητα αποπληρωμής του οφειλέτη, όπως αυτή κρίθηκε με βάση τα εισοδηματικά κριτήρια της διάταξης, θα πρέπει κατά λογική ακολουθία η δεύτερη ρύθμιση να έπεται της πρώτης, πράγμα που μπορεί να συμβεί με τη χορήγηση ισόχρονης της πρώτης ρύθμισης περιόδου χάριτος ώστε να μη συμπέσουν οι δύο ρυθμίσεις, όπως ρητά προβλεπόταν από το προγενέστερο δίκαιο και έγινε δεκτό υπό την ισχύ του από τη νομολογία (175/2018 ΜΠρΚορίνθου, ΝΟΜΟΣ). Η δε αξίωση προστασίας της κύριας κατοικίας ήταν γεννημένη κατά τον χρόνο έναρξης ισχύος του πιο πάνω ν. 4549/2018, η δε αναδρομική κατάργηση της αξίωσης αυτής παραβιάζει την αρχή της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης σε ένα σταθερό νομοθετικό πλαίσιο που αφορά την προστασία της κύριας κατοικίας και την διαχείριση των οφειλών των δανειοληπτών, το οποίο κάθε έτος μεταβάλλεται και επιφέρει σοβαρές οικονομικές διαταραχές τόσο στους δανειολήπτες όσο και στο ίδιο το τραπεζικό σύστημα. Συνεπώς, η αναδρομική εφαρμογή του άρθρου 9 παρ.2β όπως αυτό τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν.4549/2018, δηλαδή η διάταξη του άρθρου 68 παρ.6 του ν. 4549/2018 είναι αντίθετη με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, αφού με την πιο πάνω αναδρομική εφαρμογή εξυπηρετείται μόνο το συμφέρον των πιστωτών, οι οποίοι πλέον με δεδομένη την έκπτωση των οφειλετών θα δύνανται να επισπεύδουν μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης κατά της κύριας κατοικίας τους, ενώ υπό την ισχύ των προηγουμένων διατάξεων εξοφλούσαν έστω μακροπρόθεσμα μέρος των οφειλών τους και διέσωζαν την κύρια κατοικία τους. Επίσης, από την αναδρομική αυτή εφαρμογή που συνεπάγεται την εφαρμογή μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης κατά της κύριας κατοικίας των οφειλετών δεν εξυπηρετείται κάποια δραστηριότητα του Κράτους, επηρεάζεται αρνητικά η οικονομική κατάσταση της χώρας αφού αυξάνεται το ποσοστό των κοινωνικά και οικονομικά εξαθλιωμένων πολιτών συνακόλουθα δεν συντρέχει δημόσια ωφέλεια, αναφορά της οποίας ούτε καν περιέχεται ούτε στο πιο πάνω άρθρο 68 παρ.6 ν. 4549/2018 αλλά ούτε και στην αιτιολογική του έκθεση. Εξάλλου, οι προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 4549/2018 προσβάλλουν και την συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας, αφού δεν υπολογίζουν το πραγματικό μακροπρόθεσμο οικονομικό συμφέρον των πιστωτών οι οποίοι αντί να εξοφληθούν έστω μερικώς σε ορισμένη χρονική περίοδο με

συνέπεια την ρευστότητά τους, την επανακυκλοφορία του χρήματος και συνεπώς την επιβίωσή τους, θα μετατραπούν σε «τράπεζες ακινήτων» δυσχερώς ρευστοποιήσιμων για τον μοναδικό λόγο της κατάργησης της τριετίας που αποτελούσε συνήθως την περίοδο χάριτος, η οποία τριετία είναι σημαντική για τους οικονομικά αδύναμους δανειολήπτες, για τους πιστωτές όμως των οποίων η επιβίωση βασίζεται σε ένα μακροοικονομικό ορίζοντα και όχι στα τρία επόμενα χρόνια, είναι ασήμαντη, δοθέντος ότι το συνολικό ποσό που θα καταβάλει ο κάθε δανειολήπτης δεν εξαρτάται από την ύπαρξη ή μη της περιόδου χάριτος. Τέλος, οι πιο πάνω διατάξεις του Ν. 4549/2018 θίγουν και ακυρώνουν τον πυρήνα του ν. 3869/2010 στόχος του οποίου είναι προστασία της κύριας κατοικίας των πραγματικά αδύναμων οικονομικά οφειλετών αφού τις καταβολές δύο παράλληλα ρυθμίσεων ήτοι διπλές καταβολές μπορούν πράγματι να καταβάλουν μόνο οι έχοντες εισοδήματα στρατηγικοί κακοπληρωτές τα οποία στην πλειονότητα των περιπτώσεων είναι άδηλα και οι φορολογικές αρχές αδυνατούν να εντοπίσουν, προκειμένου να επωφεληθούν από το οποιοδήποτε κούρεμα των οφειλών τους ενώ οι οικονομικά αδύναμοι δανειολήπτες δεν θα μπορέσουν να καταβάλλουν σε μικρότερο χρονικό διάστημα το ποσό που ούτως ή άλλως θα κατέβαλλαν στο διάστημα που έκρινε το δικαστήριο η δε συμπίεση αυτή του ίδιου ποσού σε μικρότερο χρονικό διάστημα θα εξαναγκάσει τους δανειολήπτες να υποχωρήσουν στις προτάσεις των πιστωτών οι οποίοι παρέχουν την χρονική παράταση που οι δανειολήπτες ζητούν υπό τον όρο όμως της αύξησης των επιτοκίων, με αποτέλεσμα να αποφεύγουν την ένταξή τους στο ν. 3869/ 2010 μετά την τροποποίηση των διατάξεων που αφορούν την περίοδο χάριτος από τις διατάξεις του ν. 4549/2018 ακόμα και αν έχουν ασκήσει τις σχετικές αιτήσεις. Με βάση τα προαναφερθέντα, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω αξιώσεων περί προστασίας της κύριας κατοικίας, δια των διατάξεων του άρθρου 9 παρ.2 ν. 3869/2010 όπως τροποποιήθηκε από την παρ.3 του άρθρου 62 του ν. 4549/2018 καθώς και δια των διατάξεων του άρθρου 8 παρ. 68 ν. 4549/2018 είναι αντίθετη με τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ.1, 4,17 και 25 παρ.1 Συντάγματος, 2 ΑΚ και καθώς στις υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και επομένως το παρόν δικαστήριο αρνείται την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων ως αντισυνταγματικών.

Η αίτηση, η οποία είναι πλήρως ορισμένη απορριπτομένου του αντίθετου

ισχυρισμού του 3ου των καθ' ών, αρμόδια φέρεται για συζήτηση στο δικαστήριο αυτό, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των αρθ. 741 επ. ΚΠολΔ (άρθρο 3 ν.3869/2010), εφόσον τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το νόμο προδικασία με την αποτυχία του προδικαστικού συμβιβασμού δοθέντος ότι δεν έχει γίνει δεκτό το σχέδιο διευθέτησης των οφειλών από τους μετέχοντες πιστωτές. Παράλληλα δεν εκκρεμεί άλλη αίτηση του αιτούντος για ρύθμιση των χρεών του στο Δικαστήριο αυτό ή άλλο Ειρηνοδικείο της χώρας, ούτε έχει εκδοθεί άλλη απόφαση ρύθμισης με απαλλαγή από τις οφειλές του (βλ. τη με αριθμ. [illegible] Βεβαίωση του Τμήματος Ρύθμισης Οφειλών του Ειρηνοδικείου Αθηνών), ή οριστική απόφαση που απέρριψε προγενέστερη αίτησή του λόγω δόλου ως προς την περιέλευσή του σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών, ή λόγω δόλιας παράβασης του καθήκοντος της αλήθειας (αρθ. 61 παρ. 1 ν. 4549/18), ούτε απόφαση που διέταξε την έκπτωσή του για τους λόγους του αρθ. 11 παρ. 2, ή απόφαση περί μη απαλλαγή του κατ' αρθ. 11 παρ. 1, ή περί έκπτωσής του για τους λόγους που αναφέρονται στο αρθ. 10 παρ. 1 και 2. Γίνεται μνεία ότι προσκομίστηκαν οι προβλεπόμενες από το άρθρο 4 παρ. 2β) Ν. 3869/2010 από 21-12-2018 Υπεύθυνη Δήλωση του αιτούντος και της συζύγου του περί της ορθότητας και πληρότητας της περιουσίας και των εισοδημάτων του, της κατάστασης των πιστωτών του και των απαιτήσεών του κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, καθώς και περί μη μεταβίβασης κανενός εμπράγματου δικαιώματος επί ακινήτων του κατά την τελευταία τριετία, πριν την κατάθεση της κρινομένης αίτησης, που κατατέθηκε στον φάκελο που τηρείται στην Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού.

Παραπέρα η αίτηση είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1,4,5,8,9 και 11 του ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με τους ν. 4336/15, 4346/15 και 4549/18, οι διατάξεις του οποίου καταλαμβάνουν και τις εκκρεμείς αιτήσεις (αρθ. 68), καθόσον με βάση τα εκτιθέμενα σ' αυτή περιστατικά συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής του αιτούντος στις ρυθμίσεις του νόμου, εφόσον πρόκειται για φυσικό πρόσωπο, στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, τα χρέη του δεν περιλαμβάνονται στα εξαιρούμενα της ρύθμισης και έχουν ήδη περιέλθει σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του. Μη νόμιμο όμως και συνεπώς απορριπτέο κρίνεται το αίτημα να επικυρωθεί το σχέδιο διευθέτησης κατ' άρθ. 7 του Ν. 3869/2010, αφού η επικύρωση του σχεδίου διευθέτησης ή η επικύρωση του τροποποιημένου από τους διαδίκους, κατ' άρθρο 7

του Ν. 3869/2010, σχεδίου, δεν αποτελεί αντικείμενο της αιτήσεως του άρθ. 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, αλλά νόμιμη συνέπεια της ελεύθερης συμφωνίας των διαδίκων, στην περίπτωση που κανένας πιστωτής δεν προβάλει αντιρρήσεις για το αρχικό ή το τροποποιημένο σχέδιο διευθέτησης οφειλών ή συγκατατίθενται όλοι σε αυτό, οπότε ο Ειρηνοδίκης αφού διαπιστώσει την κατά τα άνω επίτευξη συμβιβασμού, με απόφαση του επικυρώνει το σχέδιο ή το τροποποιημένο σχέδιο, το οποίο από την επικύρωση του αποκτά ισχύ δικαστικού συμβιβασμού, όπως και του αιτήματος εξαίρεσης από την ρευστοποίηση κατ' άρθρο 9 παρ. 2 του ίδιου ως άνω Νόμου του αγροτεμαχίου και του οχήματός του, αφού από τη σαφή διατύπωση του προαναφερθέντος άρθρου συνάγεται ότι υπάρχει δυνατότητα εξαίρεσης μόνο της εκποίησης της κύριας κατοικίας του οφειλέτη, ενώ δεν δύναται ο αιτών να ζητήσει την εξαίρεση άλλου ακινήτου ή την εξαίρεση από την εκποίηση κινητών πραγμάτων (Ι. Βενιέρης – Θ. Κατσάς, Εφαρμογή του Νόμου 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα, 2011, σελ. 295).. Το Δικαστήριο, στο δικονομικό στάδιο από την κατάθεση της αιτήσεως στην Γραμματεία του Δικαστηρίου μέχρι την συζήτηση δεν έχει την εξουσία να υποχρεώσει σε συμβιβασμό τους διαδίκους ή τους πιστωτές και συνεπώς το εν λόγω αίτημα δεν έχει νόμιμη βάση. Επίσης και το αίτημα να αναγνωρισθεί ότι, με την τήρηση και την προσήκουσα εκτέλεση της δικαστικής ρυθμίσεως των χρεών του, ο αιτών απαλλάσσεται από το υπόλοιπο αυτών, το οποίο ασκείται πρόωρα και χωρίς να πληρούνται οι προς τούτο προϋποθέσεις, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Απορριπτέο ως μη νόμιμο τυγχάνει και το αίτημα του αιτούντος να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων η δικαστική δαπάνη, καθ' όσον, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του νόμου, κατά την διαδικασία της δικαστικής ρύθμισης των χρεών του οφειλέτη δεν επιδικάζεται δικαστική δαπάνη. Επομένως, η αίτηση πρέπει να εξεταστεί παραπέρα ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, μετά την καταβολή των νομίμων τελών της συζήτησης.

Το τρίτο μετέχον πρότεινε, ένσταση αντισυνταγματικότητας ένταξης των προς αυτό οφειλών στο ρυθμιστικό πεδίο του ν. 3869/2010. Επί αυτών πρέπει να λεχθούν τα εξής: Με τις διατάξεις του ν. 4336/2015 που τροποποίησαν αυτές του ν. 3869/2010 ως ίσχυε, δίδεται πλέον η δυνατότητα στους οφειλέτες να υπαγάγουν, μεταξύ άλλων, και τις οφειλές τους προς το Δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία, τους Ο.Τ.Α. με την προϋπόθεση ότι οι οφειλές αυτές, όπως και οι υπόλοιπες: α) δεν έχουν

αναληφθεί ή βεβαιωθεί το τελευταίο έτος πριν την κατάθεση της αίτησης της παραγράφου 1 του άρθρου 4, β) δεν δημιουργήθηκαν από αδίκημα που τελέσθηκε από τον οφειλέτη με δόλο ή βαριά αμέλεια, γ) δεν συνίστανται σε διοικητικά πρόστιμα ή χρηματικές ποινές και δ) δεν αφορούν στην υποχρέωση διατροφής συζύγου ή ανηλίκου τέκνου. Μάλιστα ο νομοθέτης αποκλίνοντας από το συλλογικό χαρακτήρα της διαδικασίας που διέπεται από την αρχή της υποχρεωτικής καθολικότητας δίνει στο δανειολήπτη τη δυνατότητα επιλογής της ρύθμισης που θα ακολουθήσει , θεσπίζοντας όμως παράλληλα την αρχή του ασυμβίβαστου αναφορικά με τα θεσμικά πλαίσια διευθέτησης οφειλών σύμφωνα με την οποία ο οφειλέτης, για να υπαχθεί στη ρύθμιση του ν. 3869/2010, πρέπει να εγκαταλείψει τυχόν ρύθμιση οφειλών του σε άλλο θεσμικό πλαίσιο. Κατ' αυτό τον τρόπο δεν καθιστά τον περιορισμό των αξιώσεων του Δημοσίου υποχρεωτικό από το νόμο, τηρώντας έτσι το αναγκαίο μέτρο ως προς τον περιορισμό που θεσπίζει, εφόσον πρόκειται για αξιώσεις του Δημοσίου και όχι ιδιωτών και πιστωτικών ιδρυμάτων. Το σύνολο των ανωτέρω αλλαγών αντικατοπτρίζει από δίκαιο-συγκριτικής απόψεως -παράδειγμα Σουηδίας- τις νεότερες εξελίξεις στο δίκαιο της αστικής αφερεγγυότητας, καθόσον παρατηρείται διεθνώς η τάση προς μείωση των εξαιρέσεων και η υπαγωγή του συνόλου των απαιτήσεων των πιστωτών σε ένα ενιαίο ρυθμιστικό πλαίσιο που αποκλειστικό στόχο έχει τη σφαιρική και ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του ζητήματος της υπερχρέωσης είτε αυτή προέρχεται από οφειλές προς ιδιώτες, προς πιστωτικά ιδρύματα, το Δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία, τους Ο.Τ.Α. και ευθυγραμμίζεται με τη θεσπισμένη έννοια της υποχρεωτικής καθολικότητας των πιστωτών από τη προηγούμενη αναθεώρηση του ν. 4161/2013. Από αυτή την άποψη, η επέκταση του πεδίου εφαρμογής του ν. 3869/2010 στις παραπάνω κατηγορίες οφειλών προς το Δημόσιο προάγει το προστατευτικό σκοπό του νόμου που είναι η επάνοδος του υπερχρεωμένου οφειλέτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή και η οποία δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί αν στερείται της δυνατότητας ενιαίας ρύθμισης, παραμένοντας βεβαρημένος με τις απαιτήσεις που εξαιρούνται (βλΠερράκης ΔΕΕ 2011, σ. 403-404, την Αιτιολογική Έκθεση του Νόμου, Θ. Κατσάς, Εφαρμογή του ν, 3869/2010 Εισαγωγή στο Δίκαιο Αστικής Αφερεγγυότητας, εκδ. 3η). Συν τοις άλλοις, η εξαίρεση των απαιτήσεων του Δημοσίου και των ασφαλιστικών ταμείων, που ερείδεται στο γεγονός ότι αυτές γεννώνται εκτός αγοράς και επομένως ο δανειστής (Δημόσιο) δε

μπορεί να επιλέξει το πρόσωπο του αντισυμβαλλομένου του, ενώ η είσπραξή τους ως φόρων και δημοσίων βαρών, εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον, διασφαλίζει μεν την πλεονεκτικότερη θέση τους έναντι των απαιτήσεων των υπόλοιπων πιστωτών που εντάσσονται στη συλλογική διαδικασία του νόμου, καθόσον με την εξαίρεσή τους διατηρούν την ακεραιότητά τους (freeriding), όμως ο περιορισμός που επέρχεται με την ένταξή τους, δεν αποβαίνει απαραίτητα εις βάρος των συμφερόντων του Δημοσίου. Η επί μακρόν διατήρηση των απαιτήσεων για τα ανεξόφλητα χρέη έχει περιορισμένη οικονομική αξία, όταν η αβεβαιότητα σε σχέση με τη δυνατότητα εξοφλήσεώς τους είναι υψηλή, καθόσον το Δημόσιο και τα ισοδύναμα προς αυτό νομικά πρόσωπα αναγκάζονται να επιδιώκουν την είσπραξη του συνόλου ή του μεγαλύτερου μέρους των απαιτήσεών τους από έναν οφειλέτη που βρίσκεται σε κατάσταση μόνιμης, διαρκούς και καθολικής αδυναμίας πληρωμών (βλ. Σταθόπουλος Χρηδ 2011, σ. 184 επ.). Επιπροσθέτως, με την ένταξη στις διατάξεις του ν. 3869/2010 και των εν λόγω οφειλών, το Δημόσιο, οι ασφαλιστικοί οργανισμοί και οι Ο.Τ.Α. θα επωφεληθούν από τη σύμμετρη διανομή των μηνιαίων δόσεων του άρθρου 8 παρ. 2, από τις μηνιαίες καταβολές για τη διάσωση της κύριας κατοικίας, εφόσον κατά ρητή αναφορά στο άρθ. 9 παρ. 2 εδ. ιε ν. 3869/2010 οι καταβολές αυτές γίνονται κατά αναλογική εφαρμογή των άρθρων 974 επ ΚΠολΔ και συνεπώς, οι ενέγγυοι και προνομιούχοι πιστωτές, όπως το Δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία και οι Ο.Τ.Α. (άρθρο 975 παρ. 3 και 5) ικανοποιούνται πρώτα με τις αναλογίες μεταξύ τους, όπως ορίζονται στις διατάξεις του ΚΠολΔ και μετά ικανοποιούνται σύμμετρα οι ανέγγυοι και ανασφάλιστοι πιστωτές και τέλος από τη προνομιακή διανομή του προϊόντος ρευστοποίησης των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη κατά τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 1 και 3 του νόμου σε συνδυασμό με τα άρθρα 15 ν. 3869/2010, 153-154 επ. ΠτωχΚ και 974 επ. ΚΠολΔ, ικανοποιώντας ένα μέρος τουλάχιστον των απαιτήσεών τους. Η ένταξή τους λοιπόν στη συλλογική διαδικασία του ν. 3869/2010 λειτουργεί προστατευτικά για τα συμφέροντά τους, τα οποία δεν θα μπορούσαν να προστατευτούν επαρκώς με τους κοινούς κανόνες ικανοποιήσεως των απαιτήσεων των δανειστών, καθόσον μέχρι να επιτευχθεί ο σκοπός της συλλογικής διαδικασίας των άρθρων 5 επ. του νόμου δεν νοείται επιστροφή στην ατομική διαδικασία ικανοποιήσεως, παρά μόνο εάν δεν υφίστανται πλέον οι δικαιολογητικοί λόγοι της συλλογικής διαδικασίας. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, λόγοι ιδιαιτέρως εντόνου

δημοσίου συμφέροντος επιβάλλουν την ευρύτερη νομοθετική διαχείριση της διόγκωσης του φαινομένου της υπερχρέωσης φυσικών προσώπων στην ελληνική πραγματικότητα, τη στιγμή που συντελείται η σοβαρότερη κρίση δημοσίου χρέους στην ιστορία της χώρας, εκφάνσεις της οποίας είναι η συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, η διαρκώς επιτεινόμενη ανεργία, ιδίως στις παραγωγικές ηλικίες και η ολοένα αυξανόμενη αδυναμία των φυσικών προσώπων να ανταποκριθούν στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Η συνταγματικότητα της νομοθετικής παρέμβασης στις αξιώσεις του Δημοσίου πρέπει να κριθεί υπό το πρίσμα της προστασίας του αδυνάτου και εγκλωβισμένου οικονομικά και κοινωνικά υπερχρεωμένου πολίτη και της εξασφάλισης θεμελιωδών συνταγματικών δικαιωμάτων του, όπως της ανθρώπινης αξιοπρέπειας του άρθρου 2 παρ. 1 του Συντάγματος, της προστασίας της προσωπικότητας εκ του άρθρου 5 παρ. 1 του Συντάγματος, του δικαιώματος προστασίας της οικογένειας, του γάμου και της παιδικής ηλικίας, της οικογενειακής στέγης εκ του άρθρου 21 του Συντάγματος αλλά και της αρχής του κοινωνικού κράτους δικαίου εκ του άρθρου 25 παρ.1 α΄ του Συντάγματος. Η υπό όρους απαλλαγή (μερική ή ολική) από το σύνολο των χρεών του δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως «εισφοροδοτική αμνηστεία» προς «κακοπληρωτές» και ως παραβίαση της ισότιμης μεταχείρισης των συνεπών φορολογουμένων και ασφαλισμένων, αλλά ως υποχρέωση σεβασμού της αξίας του «αδυνάτου» οφειλέτη ως ατόμου, η κοινωνική και οικονομική εξόντωση του οποίου δεν προάγει το δημόσιο συμφέρον, καθώς τον εμποδίζει να επανενταχθεί στην κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα και να συμβάλλει στην οικονομική ανόρθωση της χώρας σύμφωνα με την επιταγή της διάταξης του άρθρου 106 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος (βλ. Αιτιολογική Έκθεση, άρθρο 1 του ν. 3869/2010, ΑΠ 288/2000 ΔΕ 2000. 743, ΑΠ 1006/1999 ΕλλΔνη 40. 1718, ΑΠ 392/1997 ΕλλΔνη 38. 1842, ΕιρΚαβ 161/2012 και 388/2012 και ΕιρΘεσ 8021/2011 Δημ. ΝΟΜΟΣ, Θ. Κατσάς, Εφαρμογή του ν. 3869/2010 – Εισαγωγή στο Δίκαιο της Αστικής Αφερεγγυότητας εκδ. 3η, Αθ. Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις, εκδ. 2010, Εισαγωγικές Παρατηρήσεις και ΕιρΑθ 161/2013 Δημ. ΝΟΜΟΣ). Υπ' αυτή την έννοια, περιορισμοί των αξιώσεων του Δημοσίου και των ισοδυνάμων με αυτό νομικών προσώπων στο νομοθετικό πλαίσιο του ν. 3869/2010 κρίνονται συνταγματικοί, καθόσον είναι πρόσφοροι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, πληρούν το

αναγκαίο μέτρο προς επίτευξη του απαραίτητου αποτελέσματος και πληρούν το όριο αναλογικότητας σε σχέση με την ανάγκη να τεθεί ο συγκεκριμένος περιορισμός. Οι ασφαλιστικές εισφορές δεν αποτελούν μεν φόρους κατά τη έννοια του άρθρου 78 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελούν ωστόσο δημόσια βάρη κατά την έννοια του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, τα οποία επιβάλλονται κατ' αρχήν σε όλους τους ασφαλισμένους ανάλογα με τις δυνάμεις τους, δηλαδή τις αποδοχές τους (βλ. και Π. Παπαρρηγοπούλου –Πεχλιβανίδη, Δίκαιο Κοινωνικής Ασφάλισης 2013, σ. 187). Η υποχρέωση καταβολής εισφορών επιβάλλεται ως εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής αλληλεγγύης κατά το άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος και τούτο με δύο έννοιες. Καταρχάς, με την έννοια της αναδιανομής εισοδήματος, δεδομένου ότι ενώ οι παροχές είναι κατ' αρχήν ίδιες για όλα τα μέλη της οικείας ασφαλιστικής κοινότητας, το ασφαλιστικό κεφάλαιο από το οποίο οι παροχές χρηματοδοτούνται σχηματίζεται από διαφορετικού ύψους εισφορές, ανάλογα με τις αποδοχές του κάθε ασφαλισμένου. Και περαιτέρω, με την έννοια της διαγενεακής αλληλεγγύης, στο βαθμό που εφαρμόζεται το διανεμητικό αντί του κεφαλαιοποιητικού συστήματος χρηματοδότησης, δηλαδή οι εισφορές που καταβάλλουν οι οικονομικά ενεργοί ασφαλισμένοι χρηματοδοτούν τις παροχές προς τους συνταξιούχους της προηγούμενης γενιάς (βλ. και Αγγ. Στεργίου, Δίκαιο Κοινωνικής Ασφάλισης, 2013, σ. 41 επ.). Επίσης, στα πλαίσια αυτά σε ό,τι αφορά τα χρέη επαγγελματιών προς το Δημόσιο και Φ.Κ.Α., οι οποίοι ταυτόχρονα οφείλουν σε χρηματοδοτικούς φορείς, εκτός της μεταρρύθμισης του ν. 3869/2010 με το ν. 4336/2015, υπήρξε κρατική παρέμβαση με ειδικό νόμο (άρθρο 10 του ν. 4374/2016 ΦΕΚ Α΄50/1.4.2016), που περιλαμβάνει στο άρθρο 8 τις επερχόμενες στον Κώδικα φορολογίας εισοδήματος μεταβολές, παρατάθηκε η προθεσμία του άρθρου 60 παρ. 2 εδ. γ΄ του ν. 4307/2014, με τον οποίο θεσπίζονται έκτακτα προσωρινά μέτρα για την ελάφρυνση του ιδιωτικού χρέους, ειδικότερα οφειλών βιώσιμων μικρών επιχειρήσεων και επαγγελματιών προς χρηματοδοτικούς φορείς, το Δημόσιο και φορείς κοινωνικής ασφάλισης (Φ.Κ.Α.), καθώς και έκτακτες διαδικασίες για την εξυγίανση ή εκκαθάριση εν λειτουργία υπερχρεωμένων αλλά βιώσιμων επιχειρήσεων. Στη συνέχεια, με τις διατάξεις του ν. 4336/2015 και την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πλαίσιο του ν. 3869/2010 και των ασφαλιστικών εισφορών των υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, διασφαλίζεται η αναλογικότητα μεταξύ της πραγματικής

εισοδηματικής κατάστασης του υπερχρεωμένου οφειλέτη και των εισφορών, με αποτέλεσμα οι επιβαλλόμενες μετά τη ρύθμιση του Δικαστηρίου εισφορές να ανταποκρίνονται στην πραγματική εισφοροδοτική ικανότητα του ασφαλισμένου, δηλαδή να τηρείται η απαίτηση του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος για συνεισφορά του καθενός στα δημόσια βάση ανάλογα με τις δυνάμεις του. Κατά συνέπεια, είναι εν προκειμένω κοινωνικά και οικονομικά απόλυτα δικαιολογημένη και συνταγματικά επιβεβλημένη (άρθρα 22 παρ. 5 και 4 παρ. 5 Συντ.) και επί πλέον επιτακτική λόγω των εξαιρετικών συνθηκών της κρίσης η ένταξη στις διατάξεις του ν. 3869/2010 και των εν λόγω οφειλών, αφού εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον Ο ισχυρισμός περί αντισυνταγματικότητας του νόμου όσον αφορά την υπαγωγή σ' αυτόν οφειλών προς το Δημόσιο κρίνεται κατά τα προαναφερόμενα νόμω αβάσιμος. Επίσης, το προτεινόμενο σχέδιο διευθέτησης οφειλών προς το 3ο των καθ' ών, περιλαμβάνει μηδενικές καταβολές ή καταβολές ποσού 30 ευρώ μηνιαίως προς όλους τους πιστωτές, δεν το καθιστά καταχρηστικό, αφού ο οφειλέτης δύναται να προτείνει στα πλαίσια του άρθρου 8 παρ. 5 ακόμη και χαμηλών καταβολών σχέδιο πληρωμών απορριπτομένης ως ουσίας αβάσιμης της ένστασης καταχρηστικότητας. Σε κάθε περίπτωση αν το Δικαστήριο κρίνει μη εύλογο και αποδεκτό το σχέδιο αποπληρωμής του οφειλέτη επεμβαίνει και διαμορφώνει αυτό αποκλίνοντας από τα αιτηθέντα (βλ. Ι. Βενιέρης, Εφαρμογή του Ν 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, έκδοση 3η, σελ. 248 – 251 όπου και παραπομπές στη Νομολογία, ΕιρΝίκαιας 4/2014 ΝΟΜΟΣ). Τέλος, προέβαλε με τις απόψεις του, τον ισχυρισμό περί έλλειψης μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμών του αιτούντος, ο οποίος είναι ορισμένος και είναι νόμιμος και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από την συνεκτίμηση και την συγκριτική αξιολόγηση των στοιχείων της δικογραφίας και δη από την ανωμοτί κατάθεση του αιτούντος και από όλα τα έγγραφα, που παραδεκτά επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα παρακάτω, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς και τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 769/2015, 1340/2013, 1452/1990 ΤΝΠ Νόμος), από όσα αναζητήθηκαν αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο στα πλαίσια του ανακριτικού συστήματος, την εν γένει διαδικασία και τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως, αποδείχθηκαν

τα ακόλουθα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών, κάτοικος ηλικίας ετών είναι (βλ. το προσκομιζόμενο πιστοποιητικό οικ. κατάστασης). Ο αιτών εργαζόταν στο όπου απολύθηκε τον ενώ την τρέχουσα χρονική περίοδο εργάζεται ως ιδιωτικός υπάλληλος στην εταιρία με μηνιαίο μισθό ύψους ευρώ.

Από τις δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος και τα εκκαθαριστικά σημειώματα των αντίστοιχων οικονομικών ετών που προσκόμισε ο αιτών, συνάγονται τα εξής: Κατά το οικονομικό έτος (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού . Κατά το οικονομικό έτος (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού . Κατά το οικονομικό έτος (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού Κατά το οικονομικό έτος (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού . Κατά το οικονομικό έτος (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού . Κατά το οικονομικό έτος . (έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού . Κατά το φορολογικό έτος (οικ. έτος , έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού και από αυτ. φορ. ποσά. Κατά το φορολογικό έτος (οικ. έτος , έτος) ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού και από επίδομα ανεργίας. Κατά το φορολογικό έτος ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού Τέλος, κατά το φορολογικό έτος ο αιτών εμφάνισε εισόδημα ποσού

Το μηνιαίο κόστος διαβίωσης του αιτούντος λαμβανομένων υπόψιν των εν γένει δαπανών του (βλ. τέλη ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΟΤΕ, ασφαλιστικές εισφορές, διατροφή, ένδυση, μετακινήσεις, κλπ), ανέρχεται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, στο ποσό των

Ο αιτών έχει την πλήρη κυριότητα κατά ποσοστό ενός διαμερίσματος πρώτου ορόφου, επιφάνειας με το σε οικόπεδο συνολικής επιφανείας έτους κατασκευής , που βρίσκεται στο του νομού Κορινθίας, στην τοποθεσία «Αρχαία Νεμέα». Η κατοικία αυτή αποτελεί την κύρια κατοικία του αιτούντος και έχει ζητήσει την εξαίρεσής της από την ρευστοποίηση και έχει αντικειμενική αξία ευρώ (ΕΝΦΙΑ 2018). Ακόμα, έχει την πλήρη κυριότητα κατά ποσοστό στο Δήμο του νομού Κορινθίας, στην τοποθεσία

ενός αγροτεμαχίου εκτάσεως τ.μ. στη θέση εκτιμώμενης εμπορικής αξίας ευρώ. Το ανωτέρω αγροτεμάχιο λόγω της μικρής εμπορικής του αξίας και λόγω του ότι στη συγκεκριμένη περιοχή δεν υπάρχει αγοραστική ζήτηση, θα έχει ως συνέπεια να μην αποφέρει αξιόλογο τίμημα, προκειμένου να καλυφθούν τα έξοδα της ρευστοποίησης και να ικανοποιηθούν ταυτόχρονα και οι πιστωτές, γι' αυτό κρίνεται ότι δεν πρέπει να διαταχθεί η κατ' άρθρο 9 παρ. 1 ν. 3869/2010 εκποίησή του. Επίσης, είναι αποκλειστικά κύριος κατά ποσοστό 100% του υπ' αριθμ. κυκλοφορίας , μάρκας τύπου εκ., έτους 1ης κυκλοφορίας , εκτιμώμενης εμπορικής αξίας ευρώ, πλην όμως αποτελεί το μοναδικό όχημα για τις μετακινήσεις του αιτούντος και ενόψει της χαμηλής αξίας του και των δυσμενών συνθηκών που επικρατούν στην αγορά, δεν κρίνεται πρόσφορο προς εκποίηση για την ικανοποίηση των πιστωτών, συνυπολογιζομένων και των δαπανών της διαδικασίας (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεων κλπ), για αυτό κρίνεται ότι δεν πρέπει να διαταχθεί η κατ' άρθρο 9 παρ. 1 ν. 3869/2010 εκποίησή του.

Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αιτήσεως, ο αιτών είχε αναλάβει, το παρακάτω χρέος, το οποίο ως εμπραγμάτως ασφαλισμένο συνεχίζει να εκτοκίζεται μέχρι την έκδοση της παρούσας απόφασης με επιτόκιο ενήμερης υφειλής και θεωρείται ληξιπρόθεσμο υπολογιζόμενο με την τρέχουσα κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης αξία του, κατ' άρθ. 6 παρ. 3 του Ν. 3869/2010.

1) Στην **ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ** (1η των καθ' ών):

α) από τη με αριθ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των ευρώ (βλ. την από 14.11.2018 αναλυτική κατάσταση οφειλών της 1ης των καθ' ών),

β) από τη με αριθ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των ευρώ (βλ. την από 14.11.2018 αναλυτική κατάσταση οφειλών της 1ης των καθ' ών),

γ) από τη με αριθ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των ευρώ (βλ. την από 14.11.2018 αναλυτική κατάσταση οφειλών της 1ης των καθ' ών),

2) Στην **ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ** (2η των καθ' ών):

α) από τη με αριθ. ταυτοποίησης απαίτησης σύμβαση

καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των ευρώ (βλ. την με ημερομηνία βεβαίωση οφειλών της 2ης των καθ' ών),

β) από τη με αριθ. ταυτοποίησης απαίτησης)0000000(σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των ευρώ (βλ. την με ημερομηνία βεβαίωση οφειλών της των καθ' ών),

γ) από τη με αριθ. ταυτοποίησης απαίτησης)0000000 σύμβαση καταναλωτικού δανείου, το συνολικό ποσό των (βλ. την με ημερομηνία 28.11.2018 βεβαίωση οφειλών της των καθ' ών),

3) Στο **Ελληνικό Δημόσιο** (3ο των καθ' ών):

1) οφειλή από φόρο εισοδήματος Φ.Π. ειδικής εισφοράς ν. 3986/11 και Τ.Ε οικ. έτους 2012 με ΑΤΒ .07.2012 συνολικό ποσό 455,43 ευρώ,

2) οφειλή από φόρο εισοδήματος Φ.Π. ειδικής εισφοράς ν. 3986/11 και Τ.Ε οικ. έτους 2014 με ΑΤΒ 07.2014 συνολικό ποσό 210,27 ευρώ,

3) οφειλή από ΕΝ.Φ.Ι.Α. οικ. έτους 2014 με ΑΤΒ .2014 συνολικό ποσό 349,85 ευρώ,

4) οφειλή από ΕΝ.Φ.Ι.Α. οικ. έτους 2015 με ΑΤΒ 2015 συνολικό ποσό 267,10 ευρώ,

5) οφειλή από ΕΝ.Φ.Ι.Α. οικ. έτους 2016 με ΑΤΒ 2016 συνολικό ποσό 252,06 ευρώ,

6) οφειλή από ΕΝ.Φ.Ι.Α. οικ. έτους 2017 με ΑΤΒ .2017 συνολικό ποσό 106,58 ευρώ. Εντούτοις, η βεβαιωμένη οφειλή, όπως παραθέτονται στον προσκομιζόμενο πίνακα οφειλών της ΔΟΥ, με ΑΤΒ δεν εμπίπτει στη ρύθμιση του νόμου 3869/2010 διότι αναλήφθηκε και βεβαιώθηκε το τελευταίο έτος πριν την κατάθεση της αίτησης. Συνολικά οι οφειλές του αιτούντος ανέρχονται σε ευρώ.

Ο αιτών έχει περιέλθει χωρίς δική του υπαιτιότητα σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του προς τους ανωτέρω πιστωτές, λόγω της υπερχρέωσης, της οικονομικής κρίσης των τελευταίων ετών και της δυσπραγίας που επακολούθησε, οι οποίες έπληξαν και τα εισοδήματα αυτού, της απόλυσής του από το οπότε ήταν άνεργος, της αύξησης της άμεσης και έμμεσης φορολογίας και του κόστους των ανελαστικών δαπανών για κάθε οικογένεια. Σύμφωνα με τα παραπάνω, τα έσοδα του αιτούντος, λαμβανομένων υπ'

όψιν των μηνιαίων δαπανών διαβίωσης του, συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του από τις παραπάνω δανειακές συμβάσεις, δεν του επιτρέπουν να ανταποκριθεί στην εξυπηρέτηση του χρέους του. Η αδυναμία του αυτή οφείλεται, όπως προαναφέρθηκε, στο ύψος της οφειλής του (δόσεις ευρώ μηνιαίως περίπου συν τις οφειλές του προς το Ελληνικό Δημόσιο), ενώ τα έσοδά του ανήλθαν το έτος 2017 στο ποσό των ευρώ μηνιαίως, ενώ το 2018 λάμβανε μηνιαίως από την εργασία του το ποσό των ευρώ και το 2019 λαμβάνει μηνιαίως το ποσό των ευρώ σε συνδυασμό με τις απαιτούμενες αναγκαίες δαπάνες διαβίωσής αυτού (ευρώ), τις οποίες καλύπτει οικονομικά η γιαγιά του αιτούντος, η οποία λαμβάνει σύνταξη του ΟΓΑ ποσού ευρώ (βλ. προσκομιζόμενες αποδείξεις πληρωμής και ανάλυσης μισθοδοσίας και αποκόμματα συντάξεως της γιαγιάς του αιτούντος). Η αδυναμία πληρωμής καθορίζεται με βάση την σχέση οφειλών και παροντικής ρευστότητας του αιτούντος, αφού ληφθεί υπόψη και η προβλεπόμενη για το εγγύς μέλλον εξέλιξη της ρευστότητάς του. Εφόσον η σχέση αυτή είναι αρνητική, υπό την έννοια ότι, μετά από την αφαίρεση των δαπανών για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του, η υπολειπόμενη ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του, υπάρχει μόνιμη αδυναμία πληρωμών (ΕιρΠαρ 16/2014, ΕιρΑθ 68/2011Δημοσίευση σε Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Τούτο δε διότι το υφιστάμενο οικονομικό κλίμα δεν επιτρέπει την πιθανολόγηση της αύξησης των εισοδημάτων του αιτούντος, τουλάχιστον όχι σε τέτοιο βαθμό που να ανατρέψει αυτή την αρνητική σχέση εισοδημάτων και δαπανών. Έτσι συντρέχει μόνιμη και διαρκής αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του προς τους μετέχοντες πιστωτές απορριπτομένου, ως εκ τούτου, ως ουσία αβασίμου του ισχυρισμού του 3ου περί μη υπαγωγής του αιτούντος στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010, λόγω ελλείψεως μόνιμης αδυναμίας πληρωμής των οφειλών του. Η αδυναμία πληρωμών μπορεί μάλιστα να οφείλεται όχι μόνο στην μείωση των εισοδημάτων του οφειλέτη, αλλά και στην αύξηση των αναγκών διαβίωσής του, είναι δε αδιάφορος ο τρόπος που μέχρι τώρα κάλυπτε τις δανειακές του υποχρεώσεις μέχρι να παύσει να τις εξυπηρετεί (103/2015 Μον. Πρωτ. Σύρου). Τα εισοδήματα του αιτούντος περιορίστηκαν, με συνέπεια το εισόδημα να μην επαρκεί για την εξυπηρέτηση της οφειλής αυτού, η δε αρνητική αυτή σχέση μεταξύ της ρευστότητας και της οφειλής του κατά την τρέχουσα χρονική περίοδο δεν αναμένεται να βελτιωθεί τουλάχιστο στο εγγύς μέλλον, λαμβανομένης

υπόψη της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα, που έχει πλήξει κάθε τομέα της ελληνικής οικονομίας.

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για την ένταξη της στις ρυθμίσεις του Ν.3869/2010. Ο νόμος 3869/2010 έχει ως σκοπό να διευκολύνει την έστω και μερική εξόφληση των χρεών, στην οποία δεν θα μπορούσαν να προβούν οι οφειλέτες χωρίς τη ρύθμιση. Ακολούθως σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 8 ν.3869/2010 όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του, δεν αποκλείεται η εμφάνιση στην πράξη ακραίων ή εξαιρετικών περιπτώσεων οφειλετών, οι οποίοι έχουν πραγματική αδυναμία καταβολών και ελάχιστου ακόμη ποσού. Σ` αυτή την περίπτωση, δεν τηρείται ο κανόνας που επιβάλλεται με την παρ. 2 του άρθρου 8 όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του, αλλά επιτρέπεται στο δικαστήριο να καθορίζει και μηδενικές ακόμη καταβολές κατά τη διατύπωση του νόμου (αρθρ. 8 παρ. 5), εφόσον διατυπώνεται σχετικό αίτημα από τον οφειλέτη ή και αυτεπαγγέλτως. Μηνιαίες καταβολές εκτιμάται από το δικαστήριο ότι αυτός δεν δύναται να καταβάλει, για διάστημα (3) ετών δεν θα έχει σημειωθεί βελτίωση της οικονομικής κατάστασης της χώρας τέτοια, που θα μπορούσε να επηρεάσει θετικά την εργασιακή και εισοδηματική κατάσταση του αιτούντος, εντασσόμενος στη ρύθμιση της παρ. 5 του άρθρου 8 του Νόμου, για τους λόγους που αναφέρονται παραπάνω, τηρουμένων των άρθρων του Συντάγματος 21 περί της υποχρέωσης ειδικής μέριμνας του κράτους για προστασία της οικογένειας, 2 παρ. 1 που καθορίζει ως πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας τον σεβασμό και την προστασία της αξίας του ανθρώπου, 1 παρ. 1 και 2 περί ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας, της συμμετοχής στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας υπό συνθήκες απόλυτης προστασίας της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας, και 25 που καθιερώνει την αρχή του κοινωνικού κράτους. Από δε από την πρώτη του επόμενου μήνα αυτού της δημοσίευσης της απόφασης ξεκινάει ο προβλεπόμενος παραπάνω χρόνος της τριετίας ως διάρκεια των καταβολών. Όσον αφορά συνεπώς τη ρύθμιση του άρθρου 8, το δικαστήριο δεν θα ορίσει νέα δικάσιμο για επαναπροσδιορισμό των μηνιαίων δόσεων, καθώς, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερθέντα, κρίνεται άσκοπη η επανεξέταση της αίτησης και ο επανέλεγχος της εισοδηματικής κατάστασης του αιτούντος, αλλά αντίθετα θα εξαντλήσει το χρονικό διάστημα των τριών ετών που τάσσει ο νόμος ορίζοντας

μηδενικές καταβολές. Και αυτό διότι ακόμη και στην περίπτωση που ορίζονται μηδενικές καταβολές, πρέπει οπωσδήποτε να διανυθεί το οριζόμενο από την παράγραφο 2 του άρθρου 8 χρονικό διάστημα των (μέχρι) τριών ετών, αφού η πρακτική του αξία συνδέεται μετέπειτα με την εφαρμογή του άρθρου 11 περί οριστικής απαλλαγής (βλ. Κρητικό, ό.π. σελ. 368).

Η ρύθμιση του άρθρου 8 παρ. 5 του ν. 3869/2010 θα συνδυαστεί με αυτήν του άρθρου 9 παρ. 2, όπως αντικαταστάθηκε, προκειμένου να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κύρια κατοικία του αιτούντος, εφόσον στο πρόσωπό του πληρούνται σωρευτικά οι προϋποθέσεις του άρθρου αυτού όπως ισχύει. Εν προκειμένω αποδείχθηκε ότι: α) η κατοικία του αιτούντος, ως ανωτέρω περιγράφεται, χρησιμεύει ως κύρια κατοικία τους, β) το μηνιαίο διαθέσιμο οικογενειακό εισόδημα του αιτούντος δεν υπερβαίνει τις εύλογες δαπάνες διαβίωσης τους, προσαυξημένες κατά 70%, γ) η αντικειμενική αξία της κύριας κατοικίας του δεν υπερβαίνει το όριο προστασίας που θέτει ο νόμος, δ) ο αιτών είναι συνεργάσιμος δανειολήπτης έναντι των πιστωτών του, εφόσον δεν αμφισβητήθηκε ειδικώς η συνδρομή της συγκεκριμένης προϋπόθεσης. Συνεπώς, συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την ένταξη της κύριας κατοικίας του αιτούντος στη ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 2. Βάσει του εν λόγω άρθρου του προκειμένου νόμου, ο οφειλέτης πρέπει να διαμορφώσει το σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του με τέτοιο τρόπο, ώστε για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του να προβλέπει, αφενός μεν ότι θα καταβάλλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του, αφετέρου δε ότι θα καταβάλλει ποσό τέτοιο ώστε οι πιστωτές του δε θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους, σε χειρότερη οικονομική θέση από αυτήν στην οποία θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Επομένως, σημασία πλέον για το τι θα καταβάλει έκαστος οφειλέτης για τη προστασία της κύριας κατοικίας του έχει το εκτιμώμενο ποσό του πλειστηριάσματος, βάσει της τρέχουσας εμπορικής αξίας του ακινήτου, αφαιρουμένων των εξόδων της εκτέλεσης, ενώ η τιμή πρώτης προσφοράς μπορεί να είναι τα 2/3 αυτής (βλ. αρθρ. 954 παρ. 2 και 993 παρ. 2 εφ γ΄ΚΠολΔ). Σε κάθε περίπτωση, η εμπορική αξία του ακινήτου ενδέχεται να απομειώνεται λόγω της αναγκαστικής εκποίησής του, συνυπολογίζεται ωστόσο και η ενδεχόμενη ζημία των πιστωτών του οφειλέτη κατά το ποσό της απαλλαγής του τελευταίου από τα χρέη του (άρθρ. 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 όπως ισχύει σήμερα). Το ποσό το οποίο θα εισέπρατταν οι πιστωτές σε περίπτωση

αναγκαστικής εκτέλεσης, μπορεί να προκύψει από πραγματογνωμοσύνη που μπορεί να έχει τη μορφή απλής εκτίμησης, ενώ το δικαίωμα του οφειλέτη περί πιστοποιημένου εκτιμητή (άρθρ. 1 υποπαραγρ. Γ1 ν. 4152/2013) δεν αναιρεί τη δυνατότητα προσκόμισης λοιπών αποδεικτικών μέσων (βλ. και Βενιέρη – Κατσά, ο.π. σελ. 631 επ.), καθόσον οι εκτιμήσεις αξιολογούνται ελεύθερα από το Δικαστήριο. Εν προκειμένω, το παρόν Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων (βλ. την από εκτίμηση ακινήτων από το) και κατ' επιτρεπτή αυτεπάγγελτη έρευνα, βάσει των χαρακτηριστικών του συγκεκριμένου ακινήτου του αιτούντος, συνεκτιμώντας την αντικειμενική αξία του και την περιοχή όπου βρίσκεται το όλο ακίνητο, προσδιορίζει την εμπορική του αξία σε ευρώ. Κατά συνέπεια, για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του αιτούντος, πρέπει να καταβάλει το ποσό που θα λάμβαναν οι πιστωτές του σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης, ήτοι το ποσό των [εκτιμώμενο ποσό πλειστηριάσματος - έξοδα εκτέλεσης =] ευρώ, το οποίο δεν υπερβαίνει το υπόλοιπο των οφειλών του αιτούντος προς τους πιστωτές τους, μετά και τις καταβολές του άρθρου 8 παρ. 5 του νόμου. Λαμβανομένων υπόψη, τόσο του συνολικού ύψους των οφειλών, όσο και των οικονομικών δυνατοτήτων του και δη της μέγιστης ικανότητας αποπληρωμής του, ως χρόνος εξόφλησης πρέπει να οριστούν τα 15 έτη (180 μήνες), ήτοι καθεμία μηνιαία δόση του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010 θα ανέρχεται στο ποσό των (ευρώ /180 μήνες) ευρώ. Η καταβολή λοιπόν των δόσεων για τη διάσωση της κατοικίας του αιτούντος θα ξεκινήσει την 1η ημέρα του 1ου μήνα 3 έτη αρχής γενομένης από τον επόμενο μήνα από της δημοσιεύσεως της παρούσας απόφασης, καθόσον κρίνεται ότι πρέπει να παρασχεθεί στον αιτούντα περίοδος χάριτος ώστε να προετοιμαστεί και να είναι συνεπής με την ρύθμιση αυτή, παρά τα όσα ορίζουν οι διατάξεις των παρ. 2α και 2β του αρθρ. 9 του ν.3869/2010, όπως προστέθηκε με την παρ. 3 του άρθρ. 62 Ν.4549/2018, ΦΕΚ Α' 105/14.6.2018, και της παρ. 8 του άρθρου 68 του ν. 4549/2018, λόγω αντίθεσής τους στις διατάξεις των άρθρ. 2 παρ.1, 5 παρ.1, 25 παρ.1, 4 και 17 του Συντάγματος, 2 ΑΚ καθώς στις υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ αλλά και στον ίδιο τον πυρήνα του ν. 3869/2010, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Η

καταβολή θα γίνει εντόκως με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυε σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, χωρίς ανατοκισμό, προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών του, κατ' αναλογική εφαρμογή και σύμφωνα με τα οριζόμενα στα άρθρα 974 επ. ΚΠολΔ.

Κατά συνέπεια των παραπάνω πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αίτηση, ως βάσιμη και στην ουσία της και να ρυθμιστούν τα χρέη του αιτούντος, εξαιρουμένης της κύριας κατοικίας του από την εκποίηση, με σκοπό την απαλλαγή του με την τήρηση των όρων της ρύθμισης, σύμφωνα με όσα ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ.6 του ν.3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της 1ης και 2ης των καθ' ών και με παρόντες τους υπόλοιπους διαδίκους.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντος με τον ορισμό μηδενικών μηνιαίων καταβολών προς τους μετέχοντες πιστωτές επί τριετία, οι οποίες θα ξεκινήσουν από την πρώτη του επόμενου μήνα αυτού της δημοσίευσης της απόφασης.

ΕΞΑΙΡΕΙ από την εκποίηση την κύρια κατοικία του αιτούντος, ήτοι ένα διαμέρισμα ορόφου, επιφάνειας με το σε οικόπεδο συνολικής επιφανείας τ.μ., έτους κατασκευής που βρίσκεται στο Δήμο Νεμέας-Αρχαίας Νεμέας του νομού Κορινθίας, στην τοποθεσία «. ».

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στον αιτούντα την υποχρέωση για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του να καταβάλλει μηνιαίως το ποσό των ευρώ, προς τους μετέχοντες στη δίκη πιστωτές επί χρονικό διάστημα δέκα πέντε ( ) ( ), κατ΄ ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 974 επ. ΚΠολΔ. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων θα ξεκινήσει την 1η ημέρα του 1ου μήνα 3 έτη αρχής γενομένης από τον επόμενο μήνα από της δημοσιεύσεως της παρούσας απόφασης, εντόκως χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το

χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Νεμέα, την 25η.10.2019, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Εβελίνη Μιστιλίογλου

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Χαρίκλεια Καραναστάση